

RÄTTSFALLSSAMLING – EUROPADOMSTOLEN FÖR MÄNSKLIGA RÄTTIGHETER – ARTIKEL 3

Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna (nedan kallad Europakonventionen) är Europarådets konvention, som öppnades för undertecknande den 4 november 1950 i Rom. Europarådets medlemsstater har undertecknat konventionen.

Artikel 3 i Europakonventionen innehåller ett förbud mot tortyr ”Ingen får utsättas för tortyr eller omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning.” och motsvarar därmed bl.a. texten i 4 kap 2 § och 12 kap 1 § utlänningslagen.

Nedan refereras i korthet de mest relevanta avgörandena gällande artikel 3. Om mer information önskas om målen - gå in på Europadomstolens söksida (Hudoc):

<http://cmiskp.echr.coe.int/tkp197/search.asp?sessionid=70439601&skin=hu doc-en> och sök på ”Application number”.

De kursiverade delarna belyser den princip som Europadomstolen fastställt i varje rättsfall.

Ansökan till Europadomstolen kräver att personen uttömt de nationella rättsmedlen

Bahaddar v the Netherlands (app.no. 25894/04)

Europadomstolen slår fast att även om förbudet mot illabehandling, som finns i artikel 3 i konventionen, är absolut i utvisningsmål är sökande, som åberopar artikeln inte undantagna från kravet att visa att de uttömt de effektiva rättsmedlen i medlemsstaten innan ansökan kan tas upp till prövning. Eftersom Bahaddar inte överklagat sitt utvisningsbeslut i rätt tid hade han inte uttömt de effektiva rättsmedlen i Nederländerna. Hans ansökan till Europadomstolen kunde därför inte prövas.

Rättslig grund för att pröva art 3 i migrationsmål samt svårighetsgraden den behandling som åberopas

Vilvarajah and others v the United Kingdom (app.no. 13163/87)

Sökandena var tamiler från Sri Lanka som åberopade att de utsatts för förföljelse och omänsklig behandling när de, efter utvisning från Storbritannien, återvände till Sri Lanka. Europadomstolen fastställer initialt följande princip. *Medlemsstaterna har rätt, enligt väletablerad internationell lag och genom de skyldigheter som gäller enligt internationella traktat, inkluderat Europakonventionen, att kontrollera inresa, bosättning och utvisning av utlänningar. Rätten till politisk asyl ingår inte i Europakonventionen eller dess protokoll. Trots det kan utvisning av en asylsökande strida mot artikel 3 om det framkommer en konkret risk för att den asylsökande riskerar att utsättas för tortyr eller omänsklig behandling vid ett återvändande.* Vid bedömningen av omänsklig behandling fastställer Europadomstolen vidare följande princip. *Omänsklig behandling måste, för att falla in under tillämpningen av artikel 3, överstiga en viss svårighetsgrad. Bedömningen av denna svårighetsgrad är relativ och beror på alla omständigheter i målet, såsom behandlingens eller straffets natur och sammanhang, sättet och metoden det verkställs, behandlingens varaktighet och dess fysiska och mentala effekter.* Europadomstolen konstaterar att när sökandena återvände till Sri Lanka var säkerhetsläget i norra och östra Sri Lanka förbättrat. UNHCR repatrierade också under denna tid ett stort antal tamiler som ville återvända. Det fanns inga speciella omständigheter i de sökandes fall som indikerade att de befann sig i en mer utsatt situation än andra återvändande tamiler. Den brittiska staten hade därför inte haft grundad anledning att befara att de skulle behandlas illa. Enbart möjligheten till omänsklig behandling utgör inget brott enligt artikel 3.

Soering v the United Kingdom (app.no. 14038/88)

Soering riskerade utvisning till USA där han var anklagad för mord i delstaten Virginia. Soering anförde att han riskerade dömas till döden och det vore ett brott mot artikel 3 att låta honom utsättas för sådan omänsklig och förnedrande behandling som det innebär att sitta på "death-row". Europadomstolen konstaterar initialt att *Europakonventionen inte generellt förbjuder dödsstraff. I Europakonventionens preambel hänvisas till medlemsstaternas gemensamma arv av politiska traditioner, ideal, frihet och rättssäkerhet. Denna preambel innebär också att medlemsstaterna vid utvisning av en utländsk medborgare har ett ansvar för att försäkra sig om att utvisningen inte resulterar i brott mot artikel 3.* När det gäller frågan om omänsklig eller förnedrade behandling konstaterar Europadomstolen att sådan behandling måste vara av en viss allvarlighetsgrad för att utgöra brott mot artikel 3. Europadomstolen hänvisar bl.a. till den princip som tidigare fastställts gällande bedömningen av omänsklig behandling (Vilvarajah and others v. the United Kingdom) och tillägger att hänsyn även i vissa fall måste tas till "offrets kön, ålder och hälsa". Domstolen gör

bedömningen att även om Virginias rättssystem respekterar mänskliga rättigheter så mot bakgrund av att Soering bara var 18 år när han begick mordet, att hans mentala hälsa både vid brottet och senare var svag och att han riskerade lång väntetid på "death-row" innebar en utvisning av Soering ett brott mot artikel 3.

Saadi v Italy (app.no. 37201/06)

Saadi var dömd i Tunisien i sin frånvaro för terrorism till 20 års fängelse. I Italien var han under många år misstänkt för samröre med terrorister. Italienska staten beslutade att utvisa honom till Tunisien och återopade att vid ett återvändande till Tunisien kunde Saadi få sin dom omprövad, att garantier erhållits från tunisiska staten om att han skulle få en rättvis rättegång och att mänskliga rättigheter skulle respekteras samt att det fanns ett avtal mellan Tunisien och Italien om att bekämpa internationell terrorism. *Europadomstolen gör bedömningen att argumenten, som baseras på att risken för skada om personen sänds tillbaka till hemlandet ska balanseras mot risken som personen representerar samhället om han inte sänds tillbaka har missuppfattats av italienska staten. Argumenten kan inte vägas emot varandra. Antingen gör bevisningen att det är sannolikt att det finns en konkret risk för att personen utsätts för skada om han sänds tillbaka till hemlandet eller så görs detta inte sannolikt. Det faktum att personen utgör ett hot mot säkerheten i samhället är inte relevant i sammanhanget. Europadomstolen fann att Saadi inte kunde utvisas till Tunisien.*

Relevanta bevis vid prövningen (bl.a. ex nunc-principen)

Cruz Varas and others v. Sweden (app.no. 15576/89)

I målet hävdade Cruz Varas att beslutet att återsända honom till Chile gjorde att han riskerade att torteras vid återkomsten och att det vore inhumant att sända tillbaka honom till ett land där han tidigare torterats. Domstolen konstaterar initialt att *vid bedömningen av om det gjorts sannolikt att det finns en reell risk för behandling som strider mot artikel 3 måste allt material analyseras och om nödvändigt får domstolen inhämta eget material*. Eftersom det är fråga om att bedöma en stats ansvar mot artikel 3 ska risken främst bedömas efter de fakta som var kända eller borde ha varit kända för staten vid beslutstillfället. Domstolen är dock inte förhindrad att beakta ny information som framkommit efter utvisningsbeslutet. *Sådan information kan bekräfta bedömningen som gjorts av staten eller visa att den sökandes rädsla är välgrundad*. Domstolen fann att det politiska läget i Chile förbättrats och att den sökande därför inte kunde anses ha gjort sannolikt att han riskerade tortyr vid ett återvändande. Även om han led av PTSD så nådde inte själva utvisningen upp till den nivå som innebar omänsklig eller förnedrande behandling.

Ahmed v Austria (25964/94)

Österrike hade återkallat en somalisk mans flyktförklaring och beslutat om utvisning till Somalia sedan han dömts för rånförsök och bedömdes vara ett hot mot allmän ordning och säkerhet. Efter laga kraft hade mannens

utvisningsbeslut inhiberats med anledning av situationen för honom i Somalia. Europadomstolen konstaterar att *artikel 3 inte ger en stat möjlighet att undanta de som utgör ett hot mot allmän ordning och säkerhet. När det är fråga om att en person riskerar tortyr efter en utvisning får den enskildes aktiviteter i medlemsstaten inte beaktas även om de är både olämpliga och farliga.* Domstolen fann att en utvisning av Ahmed utgjorde ett brott mot artikel 3 så länge han riskerade tortyr eller annan omänsklig eller förnedrande behandling där.

Chahal v the United Kingdom (app.no. 22414/93)

Målet handlar om utvisning till Indien av en man med hög profil inom en militant Sikh-grupp. I domen fastställer Europadomstolen principen att *prövningstidpunkten är när Europadomstolen prövar målet om utvisningen ännu inte verkställts. Även om historiska händelser är av intresse genom att de kan belysa nuvarande situation och dess utveckling så är det den nuvarande situationen som är avgörande.* Domstolen fastställer också att förbudet mot att utvisa en person i strid mot artikel 3 är absolut och gäller oaktat personens individuella beteende. Även om säkerhetsläget i Indien förbättrats så fann Europadomstolen på grund av mannens höga profil att han alltför riskerade skada vid ett återvändande till Indien.

Bevisbördan

N. v. Finland (app.no. 38885/02)

Europadomstolen klargör att det i princip är *den sökandes ansvar att ge in de bevis som är möjliga att erhålla för att styrka att det finns en konkret grund för att tro att om han utvisas så kommer han att utsättas för en behandling i strid med artikel 3.* Om sådan bevisning framförs är det upp till medlemsstaten att skingra tvivlen runt den. De finska myndigheterna hade funnit att N generellt sett inte var trovärdig men hade inte ifrågasatt hans uppgifter om att han i hemlandet arbetat i den f.d. presidentens inre cirkel. Europadomstolen gjorde bedömningen att eftersom det inte ifrågasatts att N arbetat i den f.d. presidentens inre cirkel och personer ur denna krets riskerade skyddsgrundande behandling fanns det en konkret risk för honom att återvända till Demokratiska Republiken Kongo. En utvisning av N skulle därför bryta mot artikel 3 i Europakonventionen.

Hot från andra aktörer än staten och myndighetsskydd

H.L.R. v France (app.no. 24573/93)

Den sökande arresterades i Frankrike vid en mellanlandning från Colombia till Italien efter att det framkommit att han bar med sig 580 gram kokain. Frankrike beslutade utvisa honom till Colombia efter avtjänat straff i Frankrike. Han åberopade att narkotikakartellen skulle utsätta honom för behandling, som strider mot artikel 3 i Europakonventionen, om han återvänder till Colombia då han lämnat uppgifter om dem under rättegången. *Europadomstolen fastställer initialt att artikel 3 kan omfatta*

hot från andra än staten om staten inte kan ge sin medborgare adekvat skydd. Enbart en dålig säkerhetssituation i hemlandet är dock inte tillräckligt för att en medlemsstat ska fällas enligt artikel 3. Domstolen fann inte att HLR gjort sannolikt att just han riskerade att utsättas för behandling som strider mot artikel 3 vid ett återvändande till Colombia.

Sjukdom och sociala förhållanden

D. v the United Kingdom (app.no. 30240/96)

Målet är speciellt eftersom det är det enda mål där *sjukdom och sociala förhållanden* lett till att staten vid en utvisning bedömts bryta mot artikel 3. D hade sitt ursprung i S:t Kitt men hela hans familj var bosatta i USA. D hade tidigare åkt till USA för att förenas med sin familj men då fängslats för innehav av kokain och deporterats tillbaks till S:t Kitt. Därefter reste han till Storbritannien där han också fängslades för innehav av kokain och skulle utvisas. Under handläggningen diagnosticerades han för AIDS. När Europadomstolen skulle pröva målet var D mycket sjuk – han bedömdes inte ha lång tid kvar att leva. Domstolen fastställer följande princip: *En utlännings som ska utvisas kan inte i princip kräva rätt att få bli kvar i medlemsstaten för att få tillgång till medicinsk, social eller annan form av hjälp. Den omständigheten att den sökandes livslängd kommer att bli betydligt reducerad vid en utvisning ger inte i sig grund för tillämpning av artikel 3. En utvisning till ett land där behandlingsmöjligheterna är mycket sämre än i medlemsstaten kan bara bedömas enligt artikel 3 i mycket exceptionella fall där de humanitära skälen mot utvisningen är övertygande.* D hade i S:t Kitt varken släktingar som kunde ta hand om honom, några försörjningsmöjligheter, någon bostad och sannolikt inte ens en plats på sjukhus. Även om levnadsförhållandena i S:t Kitt inte generellt ansågs vara tillräckligt dåliga så bedömdes en utvisning utsätta D för en konkret risk för att dö under så svåra omständigheter att det skulle innebära omänsklig behandling.

Bensaid v the United Kingdom (app.no. 44599/98)

Bensaid led av schizofreni. Hans psykiska ohälsa krävde emellanåt psykiatrisk vård och regelbunden medicinering. Bensaid ansåg att han inte kunde återvända till Algeriet eftersom vården där var bristfällig och hans familj bodde långt från sjukhuset och saknade bil. Dessutom hävdade han att oroligheterna i landet riskerade att drabba honom specifikt då han ofta fick resa till sjukhus. Europadomstolen konstaterar att den psykiska ohälsan är kronisk. Den medicin som behövs för behandling av sjukdomen existerar i Algeriet och där finns vårdinrättningar. *Europadomstolen klargör att den inte känner sig förhindrad att pröva en ansökan enligt artikel 3 i sådana fall där risken för skada i det mottagande landet härstammar från faktorer som staten varken direkt eller indirekt har kontroll över och som i sig själv inte bryter mot standarden i artikeln.* Europadomstolen finner att även om vårdens standard inte är lika hög som i Storbritannien, även om verkställigheten av utvisningen innebär en påfrestning och även om medicinen i hemlandet endast kan erhållas mot avgift samt familjen har

långt till sjukhuset så är inte situationen för Bensaid så exceptionell som den var i målet D. v the United Kingdom och brittiska staten kunde därför inte hållas ansvariga enligt artikel 3.

N. v the United Kingdom (app.no. 26565/05)

N led av AIDS och drabbades under sin vistelse i Storbritannien av två svåra följsjukdomar. Efter medicinerings förbättrades hennes tillstånd. Hon hävdade dock att hon efter en utvisning till Uganda inte skulle ha råd till medicinerings om hon skulle bli sjuk på nytt. Hennes släktingar skulle inte hjälpa henne. Vidare var det osäkert om man i hennes hembygd har tillgång till adekvat medicin. Europadomstolen konstaterar att även vid *utvisning av en person med HIV och AIDS-relaterade sjukdomstillstånd ska samma principer tillämpas som i D v the United Kingdom och i Bensaid v the United Kingdom (se ovan) även i fall när specialiserad medicinsk vård möjligen inte är helt tillgänglig i landet dit personen ska sändas eller endast är tillgänglig till stora kostnader*. Sökandens aktuella tillstånd var tillräckligt bra för att hon skulle kunna verkställas. Riskerna för ett eventuellt insjuknande, hur fort det skulle ske, hennes möjligheter att få hjälp av släktingar och hennes möjligheter att få adekvat medicin innehöll en sådan grad av spekulation, speciellt mot bakgrund av hur behandlingsmöjligheterna av HIV och AIDS utvecklades att artikel 3 i Europakonventionen inte bedömdes hindra utvisning till Uganda.

Överlämnande för lagföring samt inhämtande av garantier

Mamatkulov and Askarov v Turkey (app.no. 46827/99)

Båda personerna är medlemmar av en uzbekisk oppositionsgrupp vid namn Erk. De arresterades i Turkiet misstänkta för terrordåd i Uzbekistan. Uzbekiska myndigheter begärde dem utlämnade. Uzbekistanska åklagarmyndigheten uppgav efter förfrågan från Turkiet att personerna inte skulle torteras, dömas till döden eller få sina tillgångar utmätta. Efter utlämnande till Uzbekistan dömdes de till 20 respektive 11 års fängelse. Det inkom även medicinska rapporter från Uzbekistan som utvisade att Mamatkulov och Askarov var vid god hälsa. Sökandenas ombud hade dock inte tillåtits ha kontakt med dem sedan de överlämnades till uzbekiska myndigheter. Europadomstolen konstaterar att *Turkiet inte följt Europadomstolens begäran om inhibition och fäller Turkiet till ansvar enligt artikel 34 på grund därav. När det gäller bedömningen enligt artikel 3 medför Turkiets bristande efterlevnad av Europadomstolens begäran om inhibition att utredningen begränsats. När, som i detta fall utvisningen redan skett när Europadomstolen prövade målet, blir prövningstidpunkten dagen för verkställandet av utvisningen*. Även om Amnesty International rapporterar om generella övergrepp på mänskliga rättigheter i Uzbekistan utvisar dessa inte tillräckligt stöd för att just de aktuella personerna utsatts för övergrepp. Mot bakgrund därav fann Europadomstolen inte att det klarlagts att Turkiets utlämnande av personerna utgjorde ett brott mot artikel 3.

Shamayev and others v Georgia and Russia (app.no. 36378/02)

Målet gäller 13 personer med tjetjenskt ursprung - vissa med ryskt och vissa med georgiskt medborgarskap. År 2002 omhändertogs samtliga vid georgiska gränsen där de också lämnade över sina vapen. Samtliga begärdes utlämnade till Ryssland där de anklagades för terrorism. Georgiska staten krävde garantier om att ingen, som utlämnades, skulle dömas till döden, torteras eller utsättas för omänsklig eller förnedrande behandling, vilket ryska statens åklagare garanterade. Fem personer utlämnades till Ryssland i oktober 2002. En av dessa dog, antingen före eller efter verkställandet av utlämningen – det gick inte att utreda när eller varför. När det gällde de tre övriga personer som Georgien beslutat att utlämnas, inhiberades verkställigheten. Två av dessa häktades senare av ryska myndigheter vid ett försök att resa in i Ryssland. Övriga var georgiska medborgare och utlämnande blev därför inte aktuellt. Europadomstolen fastställer följande princip. *Domstolen har inget tvivel om att de sökande har en rädsla för att utlämnandet riskerar att de kommer att behandlas i Ryssland på ett sätt som strider mot artikel 3. Den subjektiva uppfattningen av vad som kan komma att hända är en viktig faktor som det måste tas hänsyn till när man bedömer fakta. Domstolens prövning av ett utlämnande enligt artikel 3 är dock att först undersöka om det existerar en objektiv fara som den utlämnande staten känner till eller borde ha känt till när den beslutande om utlämnande.* Europadomstolen fann inte att det fanns *bevisning, som bortom allt tvivel klargjorde* att Georgien vid utlämnandet av de fem personerna i oktober 2002 känt till eller borde ha känt till att de skulle råka ut för omänsklig behandling eller bestraffning med anledning av den ryska åklagarens garantier. Georgien fälldes därför inte för denna utlämning. Inte heller fanns det anledning att pröva de två som häktats vid gränsen eftersom de lämnat Georgien frivilligt. Ej heller prövades de som Georgien inte beslutats att utlämna enligt artikel 3. När det gällde den person som alltjämt hade ett inhiberat utlämningsbeslut fann domstolen att ett utlämnande av honom skulle kunna resultera i behandling som stred mot artikel 3 eftersom ryska staten återupptagit användande av dödsstraff och garantierna, som lämnades av den ryska åklagaren, var inaktuella. Vidare hade ny landinformation inhämtats som visade att tjetjener, som hade mål i Europadomstolen, löpte stor risk för förföljelse och att mördas. Europadomstolen fann därför att en utlämning av honom skulle kunna innebära brott enligt artikel 3. Georgien fälldes slutligen, enligt artikel 3, för att de använt alltför våldsam behandling av de utlämnade vid verkställandet av utlämnandena.

Trovärdighetsbedömning**Said v the Netherlands (app.no. 2345/02)**

Said åberopade som grund för sin ansökan att han kritiserat myndigheterna samt deserterat från tjänstgöring i den eritreanska armén. De holländska myndigheterna hade inte funnit Says uppgivna skäl trovärdiga. Principen som Europadomstolen fastställer i detta mål gäller *trovärdighetsbedömningen. Om en asylsökandes uppgifter inte är motstridiga och kan stödjas av generell landinformation bör den godtas.*

Europadomstolen konstaterar att Said lämnat en sammanhängande berättelse. Han har argumenterat mot statens uppgifter att han inte är trovärdig på ett substantiellt sätt. Han har lämnat in generell landinformation, som stödjer hans uppgifter om en generell mobilisering. Eftersom han lämnat Eritrea innan demobilisering inleddes får det dessutom bedömas trovärdigt att han deserterat. Domstolen kommer fram till att Said riskerar omänsklig och förnedrande behandling ifall han återvänder till Eritrea.

Matsiukhina and Matsiukhin v Sweden (app.no. 31260/04)

Sökandena var ett gift par som anförde politiska skäl till varför de inte kunde återvända till Vitryssland. Sverige hade inte funnit makarna trovärdiga. Europadomstolen fastställer följande princip. *På grund av den speciella situation som asylsökande ofta befinner sig i, är det oftast nödvändigt att ge dem tvivelsmålets fördel (benefit of the doubt) när det gäller att bedöma trovärdigheten i deras uppgifter och de dokument de lämnat in för att styrka sina skäl. Men när information, som lämnas ger starka skäl att ifrågasätta sanningshalten i de anförda uppgifterna, måste den asylsökande ge en godtagbar förklaring till de felaktigheter som lämnats.* Eftersom det fanns starka skäl att tro att de dokument som inlämnats var falska bedömdes makarna inte ha gjort sannolikt att de riskerade behandling i strid med artikel 3 vid ett återvändande.

Internflykt

Salah Sheekh v the Netherlands (app.no. 1948/04)

Salah Sheekh återopade att han härstammade från Mogadishu och tillhörde gruppen Ashraf. Holländska myndigheter ifrågasatte inte hans ursprung men beslutade att han kunde återvända till de relativt säkra områdena; Somaliland eller Puntland. Europadomstolen fastslår att *förutsättningarna för att tillämpa internflykt måste innehålla vissa garantier; personen som ska utvisas måste ha möjlighet att resa till det territorium som gäller, han måste få tillträde dit och kunna bosätta sig där.* Eftersom samtliga internflyktingar i Somaliland och Puntland hade fått uppmaningar att lämna territoriet så fann Europadomstolen att det var sannolikt att Salah Sheekh kunde resa till och få inträde i territorierna men att det inte var sannolikt att han skulle kunna bosätta sig där. Med anledning därav fann Europadomstolen att en utvisning av Salah Sheekh till Somaliland och Puntland skulle strida mot artikel 3.

Den generella situationen i hemlandet

N.A. v the United Kingdom (app.no. 25904/07)

NA var tamil från Sri Lanka. Han hävdade i sin asylansökan att han blivit arresterad flera gånger av armén misstänkt för samröre med LTTE. Vidare var han förföljd av LTTE på grund av hans faders samarbete med armén. Domstolen konstaterar initialt att den i sin praxis fastställt att *den generella*

situationen av våld i ett land i normalfallet inte är tillräcklig för att konstatera att en medlemsstat bryter mot artikel 3 vid en utvisning. Europadomstolen har i sin praxis dock inte exkluderat möjligheterna att den generella situation kan vara tillräcklig i de mest extrema situationer när ett generellt våld medför en risk för samtliga individer som vistas i landet. För att bedöma om det i ett land pågår en sådan extrem situation måste landinformation prövas. Vid bedömning av rapporter måste dess källor, deras oberoende, trovärdighet och objektivitet beaktas. Domstolen fann, med beaktande av landinformationen att det inte fanns en generell risk för samtliga tamiler som återvände till Sri Lanka. Men eftersom den sökande hade arresterats vid ett flertal tillfällen, fått lämna fingeravtryck och blivit fotograferad så var det sannolikt att han skulle bli igenkänd av myndigheterna vid ett återvändande. Om myndigheterna därefter dessutom fick syn på hans ärr så skulle de misstänka anknytning till LTTE. De kumulativa omständigheterna medförde att Storbritannien inte kunde utvisa NA till Sri Lanka då han riskerade behandling som strider mot artikel 3.

Sufi och Elmi v the United Kingdom (app.no. 8319/07 and 11449/07)

Europadomstolen gör följande bedömning av kopplingen mellan artikel 3 i Europakonventionen och artikel 15 c i Skyddsgrundsdirektivet. Europadomstolen konstaterar initialt att domstolens jurisdiktion är begränsad till tolkningen av Europakonventionen och att det därför inte är lämpligt att domstolen går in på tolkningen av artikel 15 c i Skyddsgrundsdirektivet. Men, mot bakgrund av EU-domstolens dom i *Elgafaji*, är domstolen inte övertygad om att artikel 3 i Europakonventionen inte skulle ge ett skydd som kan jämföras med det skydd direktivet ger. I synnerhet noterar domstolen att tröskeln i båda artiklarna får, i exceptionella fall, användas i en situation med generellt våld som uppnår sådan intensitet att alla personer som återsänds till den aktuella regionen utsätts för risk enbart mot bakgrund av sin närvaro där.

Dublinärenden

T.I. v the United Kingdom (app.no. 43844/98)

Detta är det första mål där Europadomstolen uttalar sig om den stat som vill överföra en asylsökande till annan medlemsstat för prövning enligt Dublinkonventionen har rätt att förlita sig på att den asylsökande får tillgång till en effektiv juridisk prövning som följer principerna om non-refoulement. Europadomstolen hänvisar till bl.a. *Soering* och *D. v UK* (ovan) och anför att den sökande har haft möjlighet att överklaga beslutet att överföra honom till Tyskland. Hans argument för att överklaga bedömdes dock ogrundade. De engelska domstolarna har rätt att bedöma om mottagarlandet följer sina åtaganden enligt Geneve konventionen. Därmed går de brittiska domstolarna längre än Europadomstolen genom att det är möjligt att hävda en rätt till asyl, som inte garanteras av Europakonventionen. Den brittiska domstolens prövning av beslutet att

överföra T.I. till Tyskland bedömdes därför vara oantastligt, vilket gjorde att T.I.s ansökan bedömdes ogrundad.

M.S.S. v Belgium and Greece (app.no. 30696/09)

Sökande var afghansk medborgare. Han sökte asyl i Belgien, som konstaterade att han tidigare varit i Grekland. Belgien begärde därför att Grekland skulle överta prövningen av M.S.S.:s asylskäl med stöd av Dublinförordningen. Efter en tyst accept överfördes M.S.S. till Grekland. När han anlände till Grekland sattes han genast i förvar. Tre dagar senare släpptes han ur förvar med ett kort som visade att han var asylsökande. Grekiska myndigheter gav inte M.S.S. någon plats att bo och ej heller något sätt att försörja sig. Han fick inte heller någon upplysning på ett språk som han kunde förstå om hur han skulle fullfölja sin asylansökan. M.S.S. levde därefter som hemlös. *Europadomstolen fann att både förvaret och behandlingen av M.S.S. som asylsökande i Grekland strider mot artikel 3. Belgien borde ha känt till missförhållandena i Grekland. Både Belgien och Grekland bedöms därför ha brutit mot artikel 3.*